Napsal uživatel Belmondo
Pátek, 16 Říjen 2015 12:00

Posunujeme se v čase do podzimu a roční období je velmi častým a oblíbeným námětem především v trampské poezii. Zdálo by se, že tisíckrát zpracované téma už svěžím objevným a novým pohledem ani nejde zobrazit. A přece se občas zadaří… Próza o velmi neobvyklém setkání dvou velmi zajímavých postav pracuje se skvělým nápadem. Proč by se nakonec ten rozhovor opravdu nemohl odehrát právě takto?
Oba příspěvky jsou z letošního Trapsavce.

Krásné čtení ***XXX*** Na teskných houslích
podzimu
hraje vítr
osamělou sonátu
strnišť.
Odměnou je mu
tlukot křídel
odlétajících
vlaštovek. **Zdenka Líbalová**

Povídání nad kotlíkem Neděle je dnem svátečním. Alespoň to říká Písmo.
Ale ruku na srdce, co je to za svátek, když už máte na dohled všední den a víkend vlastně končí. Ať chcete nebo ne, ať to prodlužujete sebevíc, stejně v neděli musíte zabalit bágl a vyrazit na vlak a domů.
Zabalit bágl a uhasit oheň.
A pak cestou domů maximálně tak inhalovat tu kouřovou vůni z maskáče.
Začne padat nedělní soumrak, nakonec zahouká i ten poslední vlak a až do příštího víkendu jsou lesy trempů prosté.
Proto je dosti zvláštní, že právě ve chvíli, kdy ten poslední vlak zahoukal a odjel, se v kopcích nad tratí objevilo světýlko plápolajícího ohně.
***
Oheň plápolal a praskal, a z kotlíku nad ním se zvolna rozlévala vůně svařeného vína. Dříví pod kotlík přikládal muž s hustým černým vousem až na prsa.
Když se zvednul z lavičky, aby došel pro další náruč dříví, bylo vidět, že je vcelku prazvláštně oblečen. Barva jeho oděvu sice korespondovala s trempskými zvyklostmi, ale některé doplňky jeho ošacení, jako například plechové chrániče loktů nebo vlněná kápě, působily poněkud archaicky.
Vousatého muže však typové zařazení stylu jeho oblékání nijak nezajímalo. Náruč dřeva hodil do ohně a do kotlíku přisypal z koženého váčku jakési koření. Poté si nacpal fajfku, zabafal a dál hleděl do plamenů.
„Ať to tu nepodpálíš, bratře," ozvalo se najednou za vousáčem a ten sebou trhl jak bodnutý včelou.
„To jsou tak blbý fóry," vypravil ze sebe, když ho přešlo leknutí.
Příchozím byl asketicky vyhlížející muž, v dlouhém bílém rouchu.
„I s tebou, bratře," odpověděl a v ruce mu zasvítil svazek blesků.
„Tos` viděl někde ve filmu, viď?" pravil útrpně vousáč a asketa vyprsknul smíchy.
„Pěkný, co?"
Vousáč jen zavrtěl hlavou. Asketa se otřepal jako pes a náhle stál před vousáčem v battledressu a místo blesků třímal v ruce kanadský širák.
„To už je lepší, bratře", pravil spokojeně vousáč, „můžeš přisednout."

Tak už seděli u ohně dva a střídavě se zvedali pro dřevo.
Tedy, spíš vousáč se zvedal. Když přišla řada na asketu, jen sáhl za sebe pod lavičku a vždy vylovil pěkně vysušené poleno.
Vousáč pokaždé zkontroloval, jestli pod lavicí ještě nějaké je. Přesto, že pod lavicí bylo vždy prázdno, vyšla-li řada na asketu, vytáhl jedno pěkně vysušené poleno a se škodolibým úsměvem ho přiložil na oheň.
Vousáč to nakonec nevydržel.
„Sedm let jsem tě neviděl a už mě zase štveš.“
„Jako čím?“
„Jako tím, že se nemůžeš zvednout jako normální člověk a dojít pro dřevo.“
Asketa se opět otřepal a v tu ránu měl na sobě místo battledressu kovbojskou výstroj z dob němého filmu.
„Budiž to odpovědí na tvé úvahy o normálních lidech.“
Vousáč jen mávl rukou a vyrazil pro další náruč dřeva.
***
Když se vrátil, naléval asketa do plecháčů svařené víno a tvářil se smířlivě.
„Napij se a povídej,“ podal hrnek vousáčovi, „kolik jich tu přes víkend bylo?“
Vousáč se přes okraj hrnku na asketu podezřívavě podíval.
„Všech nebo jenom vašich?“
„Že se ptáš. Jasně, že našich.“ Asketa se znovu otřepal a na lavičce najednou seděl v pumpkách, flanelce a vysokých šněrovacích botách.
„No,“ vousáč se zamyslel, „když odpočítám ty, co se jenom zlili v nádražkách, tak asi vosum nebo deset part.“
Vousáč se poškrábal na bradě a vylovil ze spleti vousů mládě králíka. To se rozhlédlo, něco zaprskalo a zalezlo do vousů zpátky. A vousáč pokračoval:
„Tři na vojenskejch, z toho jedna u rybníků ……“
Najednou se zarazil a podíval se na asketu.
„Proč ti to tu vůbec vyprávím? Víš to stejně dobře jako já.“
Asketa se ušklíbl.
„Já tě jenom zkouším, jestli dáváš pozor.“
Vousáč se zprudka nadechl. Následně zase vydechl. Tady nebylo rozčilování nic platné. Otočil se tedy na asketu, aby mu naprosto v klidu vysvětlil, co si o jeho zkoušení myslí.
Než se mu to povedlo, asketa se otřepal a místo flanelky měl na sobě americkou vojenskou bundu a kalhoty z dob vietnamské války. Vousáč udiveně pozvedl obočí.
„Hele, bratře, nepřeskakuješ se trochu?“
Asketa se rozvalil u ohně, z jedné z četných kapes svého nového oděvu vytáhl camelky a labužnicky si zapálil.
„Taky jsem si všiml. Asi to víno. Co do toho vůbec dáváš?“
„Koření z vlastní zahrádky. Kdysi jsem ho dostal od jedný …. jedný, takový …“
„Bylinkářky?“ napovídal asketa.
„Né úplně bylinkářky“, kroutil se vousáč.
„Porodní báby?“ stále vyzvídal asketa.
„To taky není úplně přesný.“
„Aha. Takže čarodějnice.“
„No, vlastně to tak trochu čarodějnice byla,“ přitakal radostně vousáč a naplnil další hrnky až po okraj svařeným vínem.

Asketa se z hrnku mocně napil a prohodil:
„Takže ty nás tu, jako by se nechumelilo, nalejváš dryjákem podle receptu nějaký jedubaby.“
Vousáč se nad tím prohlášením zamyslel, vypil naráz celý hrnek vína a nalil sobě i asketovi další.
„Jako by to zrovna nám dvěma mohlo nějak ublížit.“
„To sice ne, ale přeskakuju se z toho.“
A pak zase chvíli seděli oba mlčky. Slyšet bylo jen cinkání naběračky o kotlík a srkání vína, které mělo tu pěknou vlastnost, že z kotlíku vůbec neubývalo.
***
„Hele, něco bych potřeboval vědět.“ Asketa přerušil mlčení a šťouchl svého společníka loktem.
Vousáč jen pokynul hlavou a asketa pokračoval:
„Onehdy byl tady kousek velkej potlach a kompletně ho spláchnul přívalovej déšť. Nevíš o tom něco?“
Vousáč se tvářil neutrálně.
„Všude svítilo slunce,“ pokračoval asketa, „a jenom tenhle potlach to úplně vypláchlo.“
Vousáč studoval špínu za svými nehty a předstíral hluchotu.
„Dokonce jim napršelo i do aparatury …“
Vousáč nevydržel a vyprskl pohrdlivým smíchem.
„Uvědomuješ si,“ obrátil se na asketu, „že hovoříš o potlachu a reprobednách současně?“
Asketa chtěl něco namítnout, ale nebylo mu to dopřáno.
„Takže, milej zlatej,“ pokračoval vousáč „je mi úplně jedno, jak letitá osada to byla, ale přívalák pošlu na každýho, kdo začne u lesa vyřvávat megafonem jako na matějský.“
Asketův pokus o námitku opět nevyšel. Zkusil tedy alespoň změnit oděv, ale i po usilovném třepání se mu akorát povedlo natrhnout kapsu u bundy a rozšněrovat jednu kanadu.
„A když ti na tom tak záleželo, mohl si mi ten mrak poslat zpátky, nebo ne?“
Asketa na vousáče s údivem pohlédl a nakonec pokýval hlavou.
„Máš recht. Voni mě s tou elektrikou už taky docela krkaj.“
Oba si navzájem přiťukli svařákem a opět se zahleděli do plamenů.
***
Oheň pomalu dohasínal a svařák v kotlíku konečně došel.
Ve větvích stromů zazpíval první ranní pták.
Fabián se protáhnul, vyhnal ze svých vousů zaječí mládě a začal pomalu uklízet ohniště.
„Nechápu, proč se s tím dřeš. Stačí přece lusknout prstem,“ zabručel Pajda, kterého rámus vytrhl ze snění. A lusknul prstem.
Hranice dříví byla doplněna, popel vybrán, a kotlík i s hrnky a naběračkou se rázem octl ve Fabiánově vaku.
„Teď docela chápu to lidské přísloví o vandrácích v červenci. A to už je přitom září.“
Pravil Fabián a nadhodil si cestovní vak na rameno.
Pajda znovu lusknul prstem a konečně se mu podařilo změnit svůj oděv na původní variantu božsky bílého roucha.
„Tak zase příště, bratře.“ A rozplynul se v kouři s vůní borovic.
Fabián se rozkašlal. Že už si konečně nedá pokoj, zareptal a vyrazil k domovu. Oči se mu začínaly klížit, takže byl nakonec docela rád, že také ovládá ten fígl s lusknutím prstem.
Lusknul, během okamžiku byl u svojí postele a během dalšího okamžiku už spal.
***
„To vám povim, Růžičková, tohle počasí dlouho nevydrží.“

V jedné z podbrdských vesniček seděla na lavičce u samoobsluhy trojice čekající na autobus.
„Helejte, pane Padevět, pro vás dycinky jenom paní Růžičková. A pršet nebude aspoň tejden.“
„Vám asi hráblo, Růžičková, to neslyšíte to hřmění?“
Paní Růžičková se od penzisty Padevěta odvrátila a laškovně se usmála na posledního z trojice.
„Co myslíte vy, pane? Proč dneska tolik hřmí?“
Osloveným byl unaveně vypadající pán, který na lavičce seděl ve starém vojenské kabátu a popíjel lahvové pivo.
Na otázku paní Růžičkové odpověděl nečekaně:
„Fabián se včera vožral jako prase a teď chrápe jako medvěd.“
Růžičková s Padevětem zůstali koukat s otevřenými ústy. Zažili za svůj život už hodně, ale aby si někdo dovolil takhle mluvit o strážci místních lesů, to nikdy.
Unavenému pánovi to ovšem bylo naprosto jedno. Už od rána ho bolela hlava, to neustálé hřmění mu drásalo nervy a ranní lahváč taky moc nepomáhal. Když se znovu napil z láhve, mohl zdatný pozorovatel zahlédnout, jak se mu pod kabátem něco ostře zabělalo.
Asi košile.
Čistě bílá košile.
Dalo by se říci, božsky bílá košile. **Petr Harmonika Soldát**